



Asta e imaginea cu care îmi place să mă joc. Când sunt pe scenă, bineînțeles; dar scena nu e nimic mai mult decât un punct de pornire. „I'm just a gigolo, and everywhere I go, people know the part I'm playing“, murmură delicat iPod-ul, în cabina mea de la Club Bizarre. E conectat la niște boxe de calculator pe care mi le-a dăruit Mira roșcata cu trăsături de păpușă manga, PR Manager-ul clubului, în semn de admirație.

„Să nu ți-o iei în cap“, a adăugat ea, fulgerându-mă cu ochii din care te așteptai, din secundă în secundă, să țâșnească niște raze ultraviolete cu conținut nuclear suficient de mare încât să-ți nimicească dintr-un șut toți urmașii, „nu vreau să ți-o trag!“

Nimic mai corect; nu merită să te complici sentimental și nici măcar sexual cu oamenii cu care lucrezi. Nu, nu din principiu. Doar nu v-ați imaginat vreo clipă că am așa ceva. Pur și simplu, dacă o faci, devin posesivi și sufocați, și mai devreme sau mai târziu ajungem să ne urâm. De obicei, mai devreme.

„I'm just a gigolo. Life goes on without me.“ Și voi, ca și mine, ați reținut două interpretări radical

opuse ale acestui cântec. Una e cea șagălnică, plină de umor și strălucire, a lui Louis Prima. Cealaltă e aceea incredibil de tristă și lentă a Marlenei Dietrich. Cele două fețe ale monedei. Un gigolo adevărat și le asumă pe amândouă.

Eu le ascult alternativ, în timp ce îmi fac stretching-ul și îmi încălzesc articulațiile. Îmi plac momentele astea de dinainte de a intra în scenă, tensiunea care îmi încordează mușchii abdomenului, anticiparea înviorătoare. Mă simt mai înaltă, mai energică, mai elastică. Tranformarea mea treptată în bărbat începe cu mult înainte de a-mi pune costumul. De fapt, ca orice transformare adevărată, pornește de undeva din interior – mă învăluie treptat, întâi e imposibil de identificat, apoi mi se răsfrânge lent în mișcări și în voce. Și iată, sunt un bărbat. Un bărbat cu care mă joc mai mult decât cu oricare altul, pentru că, trebuie să recunosc, eu sunt partenerul meu preferat de joacă. Un bărbat enigmatic inclusiv pentru mine, pe care-l cuprind fără să-l stăpânesc. Pot cel mult să-l ascund sau îl scot la iveală. Contractul meu cu acest club este un simplu pretext.

„It was in a Paris café that I first found him.“ Nu, nu l-am găsit pentru prima oară într-o cafenea pariziană, ci într-o cârciumă de periferie. Atunci când am descoperit că timbrul meu grav și un costum bărbătesc mă ajută să cânt credibil romanțe de altădată. Mai mult de atât, iluzia vintage îmi aducea aberant de mulți bani și ridicol de mulți admiratori. Toți fanii pe care nu-i putusem cuceri cu prestațiile mele alto de la Operă, toată gloria care mă ocolise cât timp abordasem drumul

corect, toate mi-au căzut deodată, plească, în brațe. Și atunci mi-am pus pentru prima oară întrebarea:

Există oare un drum corect?

Și, dacă drumul corect e doar o preconcepție stupidă, cu care suntem educați de mici? Dacă ideea drumului corect e exact aceea care ne împiedică să vedem cât de departe ne putem aventura, dincolo de noi înșine? Banii și adorația te fac curajos. Nu mi-am mai refuzat nici o tentație, ba dimpotrivă, am vrut eu să provoc destinul, să văd până unde se poate ajunge pe acest drum al iluziilor. Așa am ajuns, din aproape în aproape, aici, la Club Bizarre.

„A few cheap medals to wear and nothing more.“

Din păcate, e nevoie de ceva mai mult pentru a întreține mirajul unui travesti. Mai multă mască, mai mult artificiu exterior; mai mult exhibiționism, mai puțin artificiu interior.

Mă dezbrac. Mă privesc lung în oglindă. Interesant e că, de când mă travestesc, parcă au început să mi se micșoreze sânii. Sau poate mi se pare.

Femeia de serviciu a Clubului, cărunta, dar mereu apretată doamnă Deea, care, în ciuda vârstei venerabile și a concepțiilor mai ortodoxe decât acelea ale preacuviosului Daniel, are o brumă de tandrețe pentru mine și preferă să-și petreacă tot timpul liber în cabina mea, povestindu-mi tot ce au mai făcut vecinele și tot ce n-au făcut politicienii, protestează:

— Nu e adevărat, drăguț. Slăbești, atâta tot. Că

nu mănânci.

— Ba mănânc, protestez și eu.

— Ei nu zău! Ce ai mâncat azi, în afară de cafea, ciocolată și Red Bull?

— Ăăă... Păi și ce, astea nu-s alimente?

Clatină dezaprobatore din capul plin de bucle albe, puse seară de seară pe bigudiuri, apoi mă strânge în mai multe straturi de bandaj, până când mă declar mulțumită de aspectul plat. Scândură. Are dreptate, sunt numai piele și os. Și îmi place. Când eram tânără și bine hrănită, stăteam ore întregi în sala de fitness și tot nu reușeam să arăt așa. Acum, număr anii de când nu am mai călcat într-o sală de sport, de orice fel ar fi ea. Acum, prefer alte sporturi, ceva mai periculoase. Și las anorexia celor 30 de ani ai mei și a nopților nedormite să-mi macine orice surplus fizic. Sunt eficiente, credeți-mă.

— Iubito!

Syssy („cu doi de s și doi de y“ – adaugă mereu; așa scrie și pe cartea lui de vizită „Syssy, artistă de cabaret, magie și glamour“), unul dintre cei șase Dudettes, băieții travestiți în fete care dansează după cum cânt eu – dă năvală în cabină, plângând, exact în momentul în care îmi îmbrac cămașa:

— Să știi că mi-a plăcut la nebunie să lucrez cu tine, dar această seară va fi ultima. Veți găsi altă fată... Sigur, una mai bună.

Fiecare seară e ultima. Nu degeaba spunea nu mai țin minte cine: „Trăiește fiecare zi de parcă ar fi ultima“. Syssy aplică acest principiu seară de seară. Și poate că o dată o să îl și șochez puțin, răspunzându-i: „Da,

îți înțeleg motivele, la revedere!“.

— Spune, dragă, ce mai e? îi răspund. Doamna Deea, nu mi-ai văzut pula pe undeva?

— Iar ți-ai pierdut pula? izbucnește Syssy în râs.

— Ia stai, tresare doamna Deea și iese în fugă pe hol.

Probabil că în această clipă Van Gogh, bichonul Mirei, se joacă de zor cu ea. Poate a și ros-o, a spart-o și trebuie să îmi confecționez rapid alta.

— Syssy, dă-mi și mie un prezervativ. Și spune-mi care e problema.

Syssy îmi întinde cutia:

— Ia-o pe toată, scumpa. Știu că ești mare consumatoare.

Apoi, brusc, izbucnește în plâns:

— De ce nu găsesc și eu un bărbat serios? Toți fug de mine, că sunt prea cunoscută! De aceea vreau să mă retrag undeva, într-un oraș îndepărtat unde nu mă cunoaște nimeni, și să am și eu un „love story“ autentic.

— Dar de ce îți trebuie ție un „love story“ autentic, Syssy? Ții neapărat să freci gresia și să faci piața?

— Da! se oprește Syssy din plâns. Vreau să fiu o casnică simplă, să găsesc un bărbat pe care să-l iubesc, vreau să-i găsesc și să-i frec îndelung gresia. Da! Sunt o fată din popor și nu mi-e rușine de asta!

Îi ofer un pachet de șervețele umede și unul de batiste de hârtie, să își sufle nasul și să își șteargă dărele de rimel. Între timp, mi-am făcut o pulă nouă, mi-am și pus-o în pantalonii scurți și mulați pe care îi port mereu pe dedesubt. Arată foarte credibil. Syssy fluieră admirativ.

— Dacă n-aș ști că e un fake, m-aș îndrăgosti pasional de tine.

— Iar eu te-aș fute și te-aș părăsi. Bucură-te că e un fake. Și leagă-mi și mie cravata, te rog frumos.

Sună telefonul fix din cabină. Îl ignorăm. După câteva secunde, sună și mobilul. Îl închid. Intră doamna Deea cu un prezervativ găurit în mână, urmată de bichonul pufos și alb, care latră voios și sare în brațele lui Syssy („cu de doi s și doi de y“) și începe să îl lingă pe păr.

— Iar te-ai dat cu Chanel veritabil, remarc eu. Câinele ăsta e un turnesol, o fenolftaleină a parfumurilor autentice.

— O ce? mă privește Syssy printre buclele albe ale căinelui.

— Mira zice că îi pare rău. Dă o cafea și o cutie de prezervative, ne anunță doamna Deea. Și te caută din zece în zece minute un tip la telefon, zice că ești viitoarea lui soție. Vrea să ajungă la tine, dar băieții l-au oprit la poartă.

Aoleu, îmi aduc eu aminte. Da, să zicem că uneori mă ia valul și fac promisiuni aberante.

— Ce curvă ești, murmură Syssy și clatină din cap.

— Spune-mi ceva nou. Și poate vrei și tu să te îmbraci, Dudetto!

„I'm just a gigolo...“ Deja arăt ca unul. Dintre cele o mie și una de ego-uri ale mele, cel mai mult îl iubesc pe acest bărbat absolut futabil care mă privește din oglindă. Cred că plăcerea pe care o simt e aceeași cu a exhibiționistului care mă urmărește noaptea de la taxi și până la scara blocului. În timp ce îmi descui

căsuța poștală, îmi bate în ușa de sticlă și încearcă să îmi atragă privirea. Dacă îi fac pe plac și mă uit la el, ejaculează. El are de arătat doar un organ sexual; eu o întregă latură a personalității mele. În fond, facem același lucru. Numai că unii suntem plătiți pentru asta.

„I'm just a gigolo, and everywhere I go...”

— Ce bine arăți!

Tonul ăsta lingușitor și delicios de lipsit de coloană vertebrală este al celei de-a doua Dudette care mă torturează seară de seară, Estelle, sau Ștefan, după cum îl știu vecinii, în cele două-trei luni pe care le petrece în câte un apartament închiriat în pripă, timp în care se împrietenește cu toate gospodinele, iar relația parcurge invariabil același traseu: la început sunt încântate că au nimerit un băiat politicos, durduliu, ușor rârit și roșu în obrăjori, care dă bună-ziua și le ține ușa; apoi au un șoc când îi descoperă colecția de cosmetice mai amplă decât a întregului lor comitet de babe; apoi, au un șoc mult mai amplu când îi descoperă ipohondria mult mai vastă decât a lor pusă cap la cap, deși, teoretic, nimeni nu poate învinge un grup de babe în ipohondrie; și au șocul final, „mută-te din blocul nostru”, când Estelle, sperând că de data asta e iubire adevărată, își face coming-outul cu delicatețe: „Știți, mie nu-mi place decât măciuca; dar să fie sculată”.

— Iar ai un atac de panică?

— Nu știu, sora mea, ce-i cu mine! Cred că am o

problemă de sănătate! Uite, săptămâna trecută am citit pe un blog că frate-su blogărilor, om normal cu casă și firmă, a căzut într-o zi pe jos. Avea tumoare pe creier, sora mea! Poate am și eu tumoare pe creier, că uite, altfel nu s-ar explica faptul că uit mereu pașii și am așa un melancolism.

— O melancolie, poate.

— Sora mea, ai spiritul poetic al unui sac de cartofi. Făceam un joc de cuvinte. O melancolie o ai și-ți trece; un melancolism e așa, pe termen lung, o nesfârșire, mă înțelegi.

În acest moment, ai două opțiuni: s-o iei pe Estelle la refec, cu melancolismul ei cu tot, s-o trimiți la ea în cabină și să-ți vezi de treaba ta – cu garanția unui spectacol eșuat – sau să faci pe mama răniților, să-i promiți că te duci mâine cu el la oncologie și să recapitulezi a optzecea oară niște pași ridicol de simpli, la finalul cărora, tu, donjuanul în travesti, te arunci în brațele așa-zisei femei.

— Să nu te lași greu, oftează, că mă simt așa de slăbită.

— Așa mă știi tu pe mine, că mă las greu?

Niciodată nu l-am sunat pe Estelle, a doua zi după show, să-mi respect promisiunea de a-l însoți la oncolog; dar nici el pe mine, să mă întrebe dacă am de gând să mergem. Cancerul lui la creier apare doar cu o jumătate de oră înaintea spectacolului și dispare șters de demachiantul scump, anti-fatigue.

— N-ai prefera să schimbăm și să sar în brațele altcuiva? îl întreb în timp ce mă învâрте, gemând ca un muribund gălăgios din piese de teatru clasice montate

undeva în provincie, de o trupă de contabile amatoare. Geamătul dispare printre icnete de indignare.

— Cât vă mai bateți joc de un biet bolnav!? Auzi acolo, să mă schimbe! Ce-i asta, sora mea, discriminare? Nu aveți voie să vă dispensați așa de mine, e inuman! Scoate un șervețel și începe să-și tamponeze fruntea umedă, exagerând cu respirația grea, de muribund.

— Pisi, de ce vă pierdeți energiile cu prostii de-astea?

— Dar tu nu te îmbraci, superbo?

Îmi pare rău că ordinea intrării în acțiune este alta decât cea a intrării în viață, altfel ar fi trebuit să încep cu Divina. Divina e singurul dintre noi care n-a ars-o mediocru în tinerețe, mulțumindu-se cu mărunțiș și cu reprezentării de mâna a șaptea prin cluburi de rahat – underground, ar zice academicienii – ci a fost artist celebru, cu multe fane care îl divinizau platonice. L-ar fi divinizat probabil și sexual, dacă el nu ar fi avut o alergie gravă la carnea de femeie. Da, pe atunci erau alte vremuri, mai puteai aspira la un renume, o să protestezi nostalgicii. OK, bun, aspirai la un renume, îl și obțineai, te știa lumea de genial – și apoi? Noi,ăștia, ai nimănui, nu avem nimic de pierdut cu prestațiile astea stânjenitoare; în schimb, Divina se roagă seară de seară la Dumnezeu să nu-l recunoască cineva și să nu-l întrebe ce s-a ales din fenomenala lui carieră. Și tot de aceea, are grijă să-și acopere trăsăturile cu cât mai mult makeup, cât mai gros și cât mai grotesc, până când nu

l-ar recunoaște nici maică-sa. Presupunând că are una; n-am avut niciodată onoarea să fac cunoștință cu tanti mama Divinei. Oare mă-sa știe ce face?

Să zicem că ai mai putea tolera obositorul obicei al Divinei de a ști totul mai bine decât restul lumii; ba chiar și pe acela, și mai obositor, de a ști totul pe un ton de fufetă fonfăită; în schimb, partea absolut insuportabilă era plăcerea de a defila pe coridoare și chiar prin birouri în chiloți. Nu e vorba de pudibonderie, Dumnezeule; cei mai mulți dintre angajații Clubului Bizarre ar fi putut întocmi cataloage imense de artă cu toate penisurile pe care le văzuseră în viața lor; era vorba strict de simțul nostru estetic care răcnea din toți rărunchii: „Vioool!“.

Înțeleg o pereche de tanga purtată cu șarm peste o pereche de fese impecabile, sculptate la sală, eventual bronzate de un soare tropical prietenos. Dar nu înțeleg o pereche de tanga care să facă de râs un cur obosit, fleșcăit și ridat, pe care nici măcar nu ți-l epilezi. Ce vrei să demonstrezi cu asta?

E o întrebare pe care, Dumnezeu știe de ce, nici unul dintre noi nu se încumetă să i-o adreseze Divinei. Poate pentru că nu vrem să-i declanșăm istericalele paranoice; poate dintr-o formă pervertită de compasiune. Toată lumea detestă babele; în schimb, când ai una prin preajmă, te pomenesti că ești surprinzător de diplomat fără să vrei. O afecțiune cunoscută medical sub numele „impactul blocant al cururilor ridate“.

— Ba da, pisi, acum.